

PaedDr. Izabella Žůrková (*1944)

Dne 13. září roku 1944 se v Topolčanech ve vile pana Polanského radovali. Narodila se třetí, nejmladší dcera, kterou pokřtili Izabella. Bohužel se narodila do nelehké doby. Ve Slovenské republice platila stejná pravidla jako v Německu, podle kterých byla Izabella vhodná pro poněmčení.

Za necelý rok však nastal konec války. Slovensko se opět stalo součástí Československé republiky. V roce 1948 se k moci dostala komunistická strana. Tím začalo hromadné zabavování majetků. Panu Polanskému, doposud úspěšnému architektovi, byl zkonfiskován téměř celý firemní majetek a jeho jméno se objevilo na černé listině KSČ. Vila, v níž rodina bydlela, jim prozatím zůstala.

To se bohužel změnilo roku 1951, byl vydán dekret na zabavení Polanského vily. Všech pět členů rodiny se muselo velmi uskromnit, neboť byli převezeni do stodoly za město. V tu chvíli se projevila neústupnost a odvaha Izabellčiny maminky. Rozhodla se jet do Prahy do kanceláře tehdejšího prezidenta Antonína Zápotockého. Maminka musela několik dní prožít na chodbě, než ji konečně přijal prezidentův tajemník. Maminka mu osvětlila rodinnou situaci a ještě než se vrátila z Prahy do Topolčan, se mohla rodina nastěhovat zpátky.

Toto dobrodružství mělo pro Izabellu smutnější dohru, protože ve stodole onemocněla tuberkulózou. Naštěstí se za pár měsíců vyléčila a mohla nastoupit na základní školu. Další překážka na ni čekala po dokončení základní školy. Nedostala z politických důvodů doporučení na žádnou střední školu v okrese. Naštěstí jí její tatínek domluvil místo na gymnáziu v jiném okrese, což v té době byla neslýchaná věc.

Po maturitě nebyla kvůli původu přijata na vysokou školu. Přestěhovala se k příbuzným do Otrokovic, kde pracovala u soustruhu. Jak sama říká, po prvním dni toho měla tolik, že už byla jasně rozhodnutá nikdy nepracovat rukama. Shodou náhod se hned pátý den seznámila s jedním spolupracovníkem, s nímž začala časem chodit.

Po roce práce u soustruhu složila přijímací zkoušky na vysokou školu a začala studovat na lékařské fakultě v Brně, aby si mohla splnit dětský sen, stát se lékařkou. Bohužel opět zasáhla do jejího života politika a Izabella byla po měsíci studia vyloučena. Celá uplakaná se vydala vlakem domů do Topolčan za rodinou. Ve vlaku náhodou potkala svého bývalého učitele dějepisu. Ten jí řekl, že nově pracuje na Pedagogické fakultě Bratislavské univerzity a že je ještě několik volných míst na oboru matematika, fyzika a chemie. Ať se zkusí na školu přihlásit. Izabella nechtěla skončit jako dělnice, rozhodla se tedy přijmout jeho nabídku. Přijímačky udělala bez problémů a začala studovat na učitelku.

Komunistická strana se stále snažila Izabellu vyloučit z univerzity, ale pan proděkan si ji vzal pod ochranu. Doporučil jí také, aby si změnila příjmení, co nejdříve to půjde. Izabella tedy požádala svého přítele, jestli by si ji vzal za manželku. Souhlasil a Izabelle se změnilo příjmení na Žůrková. I díky tomu se jí povedlo v roce 1968 odpromovat. V tomto roce se narodila i její první dcera Izabellka. V daném roce vypuklo i Pražské jaro, které ukončil vpád vojsk Varšavské smlouvy. V armádě začala čistka a její manžel, profesionální voják, byl z armády vyhozen. Izabella si naštěstí našla práci v Brně na gymnáziu na třídě Kapitána Jaroše.

Roku 1987 si dodělala doktorát z pedagogiky a stala se zástupkyní ředitelky na základní škole Sirotkova. V roce 1989 přišla Sametová revoluce, která pro Izabellu znamenala konec strádání. Stále učila na Sirotkově a věnovala se dětem a vnoučatům. Poklidnou dobu narušila smrt manžela Víta v roce 2009. Po této události se Izabella neuzavřela do sebe, ale pokračuje s učením dětí na ZŠ Sirotkově až dodnes.